

GÀ TRỐNG LÔNG VÀNG

Có một nông dân họ Chương bị ung thư phổi, hai bệnh viện lớn đều tuyên bố bất trị và dặn dò người nhà lo chuẩn bị hậu sự cho ông.

Có người bà con của ông biết tôi hay nghiên cứu Phật lý, liền dẫn vợ ông Chương tới nhà tôi, thỉnh cầu giúp họ. Vừa may, gặp Hòa thượng Diệu Pháp ngay tại đây, bọn họ liền khẩn cầu Sư phụ từ bi cứu giúp.

Hòa thượng Diệu Pháp nói:

- Bệnh nhân nghiệp sát quá nặng, nhất là giết gà rất nhiều, có phải vậy không?

Vợ ông Chương đáp:

- Dạ đúng, chồng con ưa chiên xào, hầm, nướng... Trong làng mà có đám cưới, hi sự hay tang sự gì, toàn đến nhờ ông làm bếp trưởng. Ông chê người giết gà kỹ thuật không giỏi, nên luôn giành ra tay. Mỗi lần tổ chức tiệc ông giết mấy mươi con gà, máu đỏ nhuộm hồng cả cái mương. Hòa thượng lại hỏi:

- Các người có lén giết con gà trống bự nào của nhà người ta hay không? Con gà này bụng nó lông toàn sắc vàng, mình thì màu hồng nâu, có đuôi màu xanh lá cây đậm, toàn thân nó sáng lấp lánh, khi nó ngẩng lên – tính chiều cao từ đầu đến chân – cũng hơn nửa mét, trông nó rất là hùng tráng oai vệ...

Bà Chương nghe Hòa thượng tả, cả kinh, mặt mày thất sắc, té nhào xuống nghe một cái đui. Bà đập đầu lia lịa, lấp bắp:

- Ôi trời ơi, thưa Bò-tát!...Chúng con nào biết...giết gà...là có tội?

Năm đó mất mùa, ngày nào cũng đói! Có con gà trống bự của nhà láng giềng bay đến chỗ nhà chúng con. Quả thật chúng con có lén giết nó ăn, nào ngờ Bò-tát có mắt nhìn thấu hết tội. Đây kêu là “ác hữu ác báo đả”, sau này chúng con không dám tùy tiện chiếm đoạt của người ta nữa. Mà trong năm đói kém đó chúng con còn trộm thêm lương thực của nhà nước để ăn, còn trộm cả hoa màu...Bây giờ con biết tội rồi, tất cả đều do chồng con liều lĩnh làm, xin hãy giảm tuổi thọ con đi ạ! Con nguyện chết thay cho ông ấy...Huhu!huhu!

Bà có vẻ rất chân động, vừa khóc vừa kể một thôi một hồi, luôn miệng xin sám hối tội lỗi của mình, khiến người nghe xúc động không nguôi. Ai ngờ phụ nữ này có tính cảnh giác rất cao, mới nói một chút là thông suốt. Lời lẽ bà thật thà chất phác, mà tình cảm phu thê họ cũng thật đáng quý. Tôi vội đỡ bà dậy, bảo bà hãy lắng nghe Hòa thượng khai thị. Sư phụ cũng đang rất cảm động.

Ngài nói giọng hơi run:

- Sự khốc lóc phát lộ của con vừa rồi chứng tỏ con rất chân thành và biết ăn năn. Khi trở về phải nhớ giải thích cho chồng con hiểu, để ông ta biết lỗi mà khẩn thiết sám hối. Từ nay về sau cả hai tuyệt đối không được sát sinh nữa. Hãy tới chùa thỉnh bộ kinh Địa Tạng, vì chồng con sát hại gà nhiều nên phải tụng 49 biến, để hồi hướng cho chúng nó. Nên nhớ là chồng con phải siêng tụng kinh Địa Tạng, ông ta còn tội trộm giết gà trống bự kia nữa – Nó là vua trong loài gà đấy.

Và Hòa thượng hỏi tiếp:

- Có phải là sau khi giết con gà trống oai hùng đó xong, chồng con liền bị bệnh nhức đầu?

Bà Chươngغمغم nghĩ nhớ lại, khẳng định:

- Đúng, đúng vậy! Quả là lúc đó ông phát bệnh nhức đầu ngón hai ngày, nhức bung bung, ăn gì cũng không nổi!

Hòa thượng nói:

- Con gà sau khi bị giết, lúc nào nó cũng theo báo và đứng trên đầu chồng bà, có lúc còn dùng mỏ mổ vào não ông. Như vậy thì làm sao mà không đau đớn được chứ? Hãy lập bài vị cho con gà đó ở trong chùa, hai con phải vì nó tụng bảy bộ kinh Địa Tạng và thỉnh chư Tăng giúp làm siêu độ cho nó. Nó có thể siêu sinh thiên giới thành một con phượng hoàng!

Bà Chương nói:

- Chúng con không biết chữ nhiều, tụng không được thì làm sao?

- Tụng kinh là để cứu mạng cho chồng con! Ngoài ra, đối với con cũng có lợi ích rất lớn. Không biết chữ thì có thể tra từ điển, cũng có thể hỏi người biết chữ, nếu không thể tụng thì có thể thỉnh Tăng nhân tụng, nhưng không tốt bằng chính tự mình tụng, vì công đức này đều là của mình làm nên. Phải tuyệt đối lưu ý, trong thời kỳ siêu độ, nên đoạn tuyệt tất cả thức ăn mặn, tất cả những thứ như thịt, hành, họ, tỏi, rượu và thuốc hút...Toàn bộ đều phải dứt hết. Bởi vì nếu dùng miệng ăn đồ hôi tanh tụng kinh, thì chẳng thể có chư thiên nhân, quý thần nào đến nghe kinh, chúng sinh sẽ không được lợi ích. Mà như vậy đối với Phật pháp cũng không cung kính. Thế thì làm sao có được công đức? Những con vật bị giết nếu như không siêu được, thì bệnh chồng con rất khó lành. Nếu cả hai có thể nghiêm hành, tuân thủ giới luật, thì Phật, Bồ tát nhất định sẽ gia hộ cho các con. Hòa thượng nhắc nhở thật thiết tha.

Bà Chương lại hỏi:

- Chồng con hiện đang bệnh nguy, không biết có thể chết lúc nào, tụng kinh như vậy có kịp không?

Hòa thượng đáp:

- Chồng con nếu chẳng giết vô số gà như thế, thì thọ mệnh cũng chưa tận. Sát sinh là giảm thọ mà! Bởi vì vừa rồi con phát lộ ăn năn sám hối tận đáy lòng, nên hiện giờ bệnh chồng con cũng có cơ may chuyển biến. Hãy chí thành sám hối trợ giúp ông nhà tiêu trừ tội chướng. Nếu bản thân chồng con biết thành tâm sám hối, chí thành tụng kinh niệm Phật, nhất định sẽ chuyển nguy thành an. Phải tranh thủ nắm bắt thời cơ còn lại!

Bà Chương vào bệnh viện, thì thấy chồng mình đã có thể ngồi dậy được và đang ngồi trên giường. Hỏi thăm mới biết, ông vừa mới nôn ra óng nhò hơn hai chén rượu đàm mủ. Hơi thở cũng đã thông. Đây là từ hồi bệnh nặng tới giờ lần đầu ông có thể nôn được đàm ra. Bà Chương vô cùng mừng rỡ, sẵn dịp đem lời Hòa thượng dạy, kể cho chồng nghe. Chồng bà vừa mừng vừa sợ.

Hôm sau cả hai quyết định xuất viện về nhà, họ nói với bệnh viện:

- Dù sao chúng tôi cũng hết thuốc chữa rồi.

Hai vợ chồng làm y theo lời Hòa thượng dạy. Không bao lâu sau, cái ông Chương bị “ung thư phổi suýt chết kia”, đã ra khỏi cửa tử trước sự ngạc nhiên của toàn thôn. Chưa hết, ông còn có thể chạy xe đạp, việc này là đầu đề cho toàn thôn hỏi thăm.

Sau đó, một trận mưa lớn trút xuống làm dột nhà ông. Ông liền trèo lên mái nhà tu bổ chỗ rò rỉ, khiến dân làng kinh ngạc, suýt xoa mãi không thôi.

(Trích Báo Ứng Hiện Đời – Hạnh Doan biên dịch)

